

תפלת הק' רבי חיים ויטאל זצ"ל על גלות השכינה

עד מתי יי תשפחני נצח. עד אנה תסתיר את פניך ממני. עד אנה ירום אויבי עלי. עד מתי עשנת בתפלת עמך. עד מתי לא תרחם את ירושלים. עד מתי אשכבה בין תנור וכירים. באנו באש ובמים.

עד מתי אויבנו יעלוזו, וימרטו ויגזזו בצאן מרעיתך. זה חולב וזה גוזז וזה עושה בעברת זדון. ובכל יום מעלילים עלינו מחשבות, את כל התועבות. פָּערו עלינו פיהם כל אויבנו. אכלי עמי אכלו לחם.

עד מתי יזעקו בשבי בני אמתך. עד מתי עווד בשבי ותפארתך ביד צר. עד מתי שכינתך בגלות. עד מתי עיר האלקים מבלי בניה היא ישבת בגלות, וראשה חפוי כאשה עקרה שלא ילדה. ציון במרר תבכה, וירושלים תתן קולה. קול אהלה תתפח, תפרוש כפיה כאשה מצירה, מדודה נפרדת, ואין עווד לה, ואין מושיע לה, ואין מחזיק בידה מפל בגים ילדה. ראוה בגים, צחקו על משבתיה.

עד מתי יכנסו טמאים במקום טהורים, במקום קדשים באו קדשים אשר צוית לא יבאו בקהל לה, אדום וישמעאלים, מינים ממונים שונים, נכנסים לבית קודש-הקדשים, במקום שלא היה נכנס בהן-גדול כי אם יום אחד בשנה, באימה, ביראה, ברדת ובזיע לעבוד עבודתך. ובעוונות-הרבים, עתה נכנסים בו כל זב וכל טמא לנפש. ועמך בית-ישראל בחוץ, נבזים ושפלים, דלים ואומללים.

כי קול נהי נשמע מציון, ממי שמשרה שכינתו בציון, ואומר, או לי, שהחרבתי את ביתי, ושרפתי את היכלי, והגלית את בני לבין אומות העולם, שכינה מה הלשון אומרת: "קלני מראשי, קלני מזרועי, בני היכן הם, כהני היכן הם, איכה יעיב באפו יי את בת ציון, השליך משמים ארץ תפארת ישראל. או לי על שבירי, נחלה מפתו, אוהלי שודד וכל מיתרי נתקו, בני יצאוני ואינם, ואין נוטה עוד אהלי ומקים יריעותי,

ועתה יי אלקינו, קנא לשמך הגדול המחולל בין הגוים, קנא לערי קדשך החרבים והשוממים. קנא על בניך אשר אכלום זאבים. די להם נטושים לרוב ימים. שוב למענך ולמען זרוע תפארת עווד, ולמען פנה אשר נטעה ימינך, אשר היא שבי לפני צר, וראו כל אפסי ארץ כי ידך לא תקצר, ופדונו יי ישובו ובאו ציון ברנה, ושמחת עולם על ראשם, ששון ושמחה ישיגו ונסו יגון ואנחה,

ויהי רצון מלפניך יי אלקינו ואלקי אבותינו, שיגולו רחמך על מדותיך לחוס ולחמול ולחון ולרחם על כל זרע בית ישראל, ותרגיע להם במגוריהם, ותרחם עליהם, והוציאם מאפילה לאורה, והאר עיניהם בדרך האמת, וכל נצוצי הקדושה אשר הם מפוזרים ומפורדים תחברם ותתקנם, והאר פניך אליהם, ותקרא לשבוני אסירי התקוה דרור, ולאסורים פקח כח, ותזכור את יונתך אשר היא יושבת עם בניה בגלות הארץ הזה. ותחזירה לעיר קדשך, ותבנהו בידך הרמה, ותחזקה בקבוץ נפוצותינו ובביאת משיחנו. יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו. ואז תחפוז זבחי צדק עולה וכליל לאשי, כי בוחר אתה בבן-ישי. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך, יי צורי וגואלי

תפילת רבינו ה"אור-החיים" הק' על גלות השכינה

יהי רצון מלפניך, אבינו מלפנו אלקינו, ידידות אור נפשנו רוחנו ונשמתנו, למען בריתך אשר כרת לשלש עשרה מידות שאינן חוזרות ריקם לעולם מלפניך. זכור אהבתנו וחבתנו, ותשיב שכינתך לבית קדשנו, ותחזור להשתעשע בנו בימי קדם. כי קשה פרידתך ממנו כפרידת נפשנו מגופנו. המו מעינו וכלתה נפשנו אל גאולת שכינתך ואל מעון קדשך, ולרצונך יי נכספנו. הננו בוכים ומתחננים לפניך יי אב הרחמן על גלות השכינה. הושיעה יי שכינתך, ודבק נפשנו באהבתך הנעימה והעריבה על נפשנו רוחנו ונשמתנו. ויעול מלפנו בהיכליה, אמן בן יהי רצון.